

MORGAN MEKARTNI

*U tvojim
snovima*

Prevela Branislava Maoduš

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Za Kijana

2008.

Nije potrebno mnogo da se stari život odvoji od novog – nekoliko minuta, ni toliko. Jedan brz, nepošten udarac i shvatite da stojite i gledate preko nepremostivog, gledate mesto na koje više nikada ne možete da se vratite, uprkos činjenici da ste bili tamo – prali zube ili čitali novine ili se pitali gde li ste ostavili kišobran – pre samo jednog trenu. Ali to je prošlo, prijatni stari život je prošao i morate da krenete u nepoznati, neuravnoteženi svet, gde je sve što je važno pogrešno. Ljudi nestaju, krajolici se menjaju. Stvari koje ste voleli gube smisao, a besmislene stvari ostaju takve.

Otkako mi se prošlog novembra ovo desilo, najteže mi je padala smena hemisfera sna i jave. Nekada sam se sa olakšanjem oslobađao sna; i žurio u novi dan, ne osvrćući se. Ali sada se iz sna starog života budim u nelagodnom, praznom sumraku jutra i opet pomislim *ne*, sa istom žestinom s kojom sam tog dana preko telefona rekao *ne*, u arktičkoj praznini hotelske sobe, stežući slušalicu zgrčenim prstima kao da je mogu sprečiti da nestane.

Ovog jutra jutru okrećem leđa i jurim za snom, koji poput kovanice tone kroz mračnu vodu i slabašno bleska (sunce na staklu, glas) dok se okreće. Što se više trudim da se setim, to se više budim, dok ne shvatim da sam prosto u krevetu – da ležim ljutito i silom otvaram kapke, kao krute šarke žaluzina, pred novim životom. Smeđi zidovi i tepih iznajmljene sobe, siva svetlost prosipa se kroz prozor, uramljena fotografija raznovrsnog krajolika kaki boje. Tada mi se vraća svest o situaciji u kojoj se nalazim; deo po deo. *U Engleskoj sam. Sâm sam.* Na samom kraju

– malo kasno, ali nepokolebljivo pouzdano – dolazi i krivica. Pritiska me njena poznata težina, bruji poput pokvarenog uređaja. *Pogrešio sam.*

Čuje se kucanje na vratima, mora da me je to probudilo, izbilo mi dragoceni san iz glave. Jedini koji mi dolazi na vrata je gostioničar, gospodin Remzi. Dolazi rano, što mi remeti nakanu da spavam što duže mogu, da bih preskočio što je moguće veći deo dana.

„Gospodine Antoni?“, doziva me naposletku. Zamišljam ga kako čupka rukave i pita se da nisam počinio samoubistvo u toku noći i koliko će ga to koštati u vidu neplaćene stanarine, zakonskih procedura i troškova čišćenja. „Da li ste budni?“

Kada otvorim vrata, ostajem zatečen jer vidim da je nabacio neubedljiv osmeh, poput lažnih brkova, i da mi pruža cvećem ukrašenu šolju sa uobičajenim dnevnim novinama.

„Dobro jutro, gospodine Antoni, bio sam slobodan da vam priprelim čaj. Želeo sam da proverim da li ste zadovoljni sobom – da nema nekih problema, gospodine Antoni?“

Gledam ga nesigurno. Gospodin Remzi me podseća na vranu, ili na čovečuljka napravljenog za Noć lomače* – na nešto otromboljeno i napunjeno, u onom kariranom džemperu i starim pantalonama, sa izbornim licem i pramenovima sede kose. Ali sada ga je nešto protreslo i dalo mu oblik; izgleda gotovo živahno i pažljivo me posmatra dok uzimam novine i čaj.

„Ne, sve je u redu“, kažem mu i povlačim se korak unazad što je znak da je razgovor završen. Ali on je uporan, stoji na vratima i kaže: „Šteta zbog vremena“, i nastavlja da nesuvislo priča o svojim prognozama, meteorološkom zavodu, mitu o klimatskim promenama, pa se ponovo vraća na vreme, pre nego što mu ponestane tema za ovaj monolog i ne povuče se u smeđi hodnik, još jednom me radoznalo pogleda i nestane iza vrata bež boje.

Sedam zbunjeno na ivicu kreveta i uzimam novine. Sada jednu stranu dnevnih novina čitam tri sata. Nekada sam čitave novine prelistavao za tri minuta, čitao sam članke o arhitektonskim komisijama ili nagradama,

* *Bonfire Night* – engleska tradicionalna proslava vatre i vatrometa koja se obeležava u čast pobune iz XVII veka. (Prim. lekt.)

ali ovih dana imam i previše vremena koje nekako moram popuniti. Nadima se i polako nadolazi poput testa. Čitam sve: priče o blizancima spojenim glavama, ko bi uskoro mogao umreti, izveštaje o sestrama koje ubijaju pacijente u staračkim domovima, o ratovima na Srednjem istoku. A potom među raznovrsnim nesrećama u svetu iskrsava i moje lice.

Bila je to fotografija nastala neposredno nakon što sam završio Kembridž; priređena je zabava, unajmljen je fotograf. Sećam se tog dana: kiše ujutro – premda je do posle podne zasjalo sunce, svi smo tonuli u travu – društveno neprilagođenih predavača – nakon fotografisanja sam se okrenuo devojci čijeg imena ne mogu da se setim. Poljubila me je u usta i ja sam prosuo šampanjac.

Nije to davno bilo, ali je meni teško da vidim sebe u ovom mladiću. Gleda pravo u objektiv foto-aparata, nosi košulju svetle boje, lice mu je svedeno i ogoljeno, ne odaje ništa.

Fotografija je zapravo nepotpuna: na njoj pored mene stoji Teo. Vidim ono što liči na grešku, ivicu svetlosti u uglu s moje leve strane – njena kosa, jedva vidljiva nakon što je fotografija isečena. Pokušavam u mislima da u nju ubacim njeno lice, da sastavim njegove crte, ali uspevam samo da zamislim svaku od njih zasebno. Skupljene nemirne oči, vedar osmeh. Kada smo bili mali, uvek je odbijala da se fotografiše; na fotografijama u albumima obično beži, lice joj je nalik na mrlju naglašenih boja, a usne oborene. Zato u Ivendonu postoji samo jedna naša zajednička uramljena fotografija iz detinjstva. Na licu joj je nesiguran izraz, uhvaćena je u trenutku pre nego što se pomerila. Nosila je haljinu nalik na slojeve ulupane pavlake i cipelice od lakovane kože. Naša majka, Alisija, uvek ju je odevala u nekakve bljutave ružičaste i bele nijanse, kao da želi da je obezličí, ali ishod nikada nije bio onakav kakvom se nadala. Kosa joj je bila suviše žive plave boje, oči suviše jarkoplave, trepavice suviše tamne, kao na starim fotografijama na kojima je boja naneta naknadno. U odeći lutke uvek je izgledala izveštačeno, doterano, poput deteta filmske zvezde.

Na ovoj fotografiji ne ličim na Teo. Moje oči, začešljana kosa i obrve gotovo su crni. Samo godinu dana stariji od nje, podsećam na malog četrdesetogodišnjaka, onako ozbiljna držanja u sivom odelu s malom kravatom i mrštim se zbog blica pred kojim se moje lice pretvara u jednostavne kvadrate svetla i tame.

Ne čitam tekst. Naslov mi je dovoljan – *Naslednik Entonijevih nestao*. Pretpostavljam da ovo objašnjava Remzijevo ulizičko ponašanje zbog kog teško da će se obogatiti. Čak i ako zanemarimo spoljašnju ljušturu, njene mračne dubine ne podstiču na pomniju istragu.

Moraću sada da se preselim, da se sklonim od prepoznavanja, dodira pogledima, poput snopova baterijskih lampi koji se prikradaju. Ovde sam se osećao nekako bezbedno. Jedini drugi gosti su dve izbledele stare dame i porodica koja je došla na produženi vikend i koja je sve zbunjnija i povučenija jer joj je svaki dan sve jasnije da pansion *Sunčana obala* nije šarmantno još neotkriveno mesto koje se spominje u brošuri. Žene se za mene zanimaju na bezopasan, nenametljiv način; a porodica me ignoriše. A ipak sam osećao da imamo nešto zajedničko, dok smo sedeli jedni naspram drugih za doručkom u trpezariji sa stolovima prekrivenim čipkanim stolnjacima i zastarelim kolicima za posluživanje hrane, dok se svetlost zgušnjavala i gubila boju poput ustajale vode; svi smo imali neku ranu, sve nas izneverila su naša očekivanja.

Prilazim prozoru i gledam sivo more, iznad kog se tanka traka sunca probila iza oblaka. Pogled na nju vraća mi sećanje na san, jasno i prodorno. Bio sam u Ivendonu, u dnevnoj sobi u letnje poslepodne, vrata koja vode na terasu otvorena su da bi sunce ušlo u prostoriju, malu skupinu latica vetar je naneo na uglačane kvadrate svetlosti. Napolju, na stepenicama, video sam Teo i Sebastijana kako igraju karte. (Sebastijan je jednom prilikom pokušao da je nauči da igra poker, ali nije mogla da nauči da blefira: obrve bi podigla do korena kose, kikotala se i govorila preterano naglašeno.) Kao da su vrata prozor voza, prizori s druge strane su se menjali, ubrzavali, zastajali. U narednom trenutku mira ugledao sam Mariju. Stajala je, a iza nje se videla plaža; smešila se. Gotovo da sam mogao da namirišem njen parfem u kovitlanju vazduha s mora.

Te misli je bolje potisnuti, znam to. Nisam mislio na Mariju otkako sam došao ovamo. Sećanje na nju budi neobično osećanje, staru požudu, nepoznatu jer dugo nije korišćena. Čežnja koju osećam prema njoj je poput pokušaja prisećanja muzike, na trenutke se čovek seti melodije, zvuka frule, miline koju je osećao. Pokušavam da zamislim šta bi mi sada

U tvojim snovima

rekla, šta bi uradila da je na mom mestu – ali ne mogu. Nekada sam mislio da je razumem, ali nisam, uopšte je nisam razumeo.

Kasnije razmišljam o Iv. Nje nije bilo u snu, ali njeno odsustvo je uvek zauzimalo moćnu poziciju i primoravalo je oko da to primeti. Šta bi mi ona rekla da me pronađe ovde? *Očekivala sam više od tebe, Džonatane.* Vidim sebe onako kako bi me ona videla, unuka Iv Entoni kako trune u vlažnoj smeđoj anonimnosti, u nedostojanstvenoj žalosti.

Iv me, stojeći – sada je uvek tako vidim – unutar filmske trake, pita: *Kakvo dobro može prošlost da donese živima?* Prekrstila je ruke; tamne usne joj sijaju pod svetlošću fotografije koja se kovitla i zgušnjava oko nje poput iskrica.

Ali nemam gde drugde da odem, kažem joj. Iv na ovo nema šta da kaže. Trepće sjajnim crnim očima čvrstim poput katrana. Sleže ramenima.

DEO PRVI

1988.

... i tako nepokolebljivo nastavljamo dalje, poput brodova koji plove protiv struje, stalno klizeći nazad u prošlost.

E. Skot Ficdžerald, *Veliki Getsbi*

1

Kada se osvrnem i zapitam odakle da krenem, uvek pomislim na isti dan – dan koji mi se tada nije činio neobičnim, ali je bio od suštinskog značaja za ono što je usledilo kasnije. To je poslednji dan obrnute putanje: stižem do njega kao da unazad pratim trag bačene lopte do mesta gde je onaj koji ju je bacio stajao. U to vreme, naravno, ne znate da je lopta bačena. Čujete da puca staklo, jurite do prozora da pogledate napolje, pokušavate da vidite krivca.

Ovaj dan započinje letnjim jutrom; travnjak gori zelenom bojom na novoj, nektarom bogatoj sunčevoj svetlosti. Imao sam skoro osam godina i sedeo sam na travi pored kvadrata zemlje nakon što sam počupao irise da bih napravio mesta za zamak od lego kockica. Kroz preostalo cveće sam video Teinu glavu. Uzimala je bubamare i puževe i s ljubavlju ih smeštala u kolica za lutke, nežno im pričajući i pevajući, za šta joj činilo mi se – najčešće – nije bilo potrebno moje društvo i što sam uglavnom isključivao.

Iza nas je mutno počivala kuća, sunce se zaslepljujuće odbijalo od njenih brojnih prozora toliko jarko da smo morali da škiljimo. Ivendon, izgrađen u nekom trenutku u mračnom XV veku, a u XIX ukrašen rukom pretka koji je blago pomerio pameću, nije bio nalik na ostale vile u Karmardenširu, blede i otmene i istovetne. Bio je siv – sastavljen od različite tame sivila – strmog krova pokrivenog kamenom škrljcem, sa stepenastim zabatima, bledim ugaonim kamenjem, crnim i belim pločama streha, lučnim prozorima oivičenim belom ciglom. Kuća je podsećala

na Ešerovu* palatu za vešticu, barokna i strašna, ponekad lepa, ponekad smešna – preterano veličanstvena – uzdizala se poput priviđenja na pitomim ravnima vrta. Čak i nama se činilo da je nešto u vezi s njom čudno.

U rano jutro u Ivendonu nalazile su se samo dve osobe, i obe su spavale. Prva je bila naša majka, Alisija. Nije nam bila preterano naklonjena. Ne želim da kažem da nas nije volela; samo se činilo da nema dovoljno energije da oseća bilo naklonost bilo nenaklonost. Druga je bila naša dadilja, gospođica Blek, ona nas je iskreno mrzela.

Ostatak stanara stići će kako jutro bude odmicalo: gospođa Vin Džouns, kućepaziteljka, gospođa Viliijams, kuvarica, potom privremene služavke i vrtlari čija imena nikada nisu bila dovoljno dugo u opticaju da bih ih morao pamtit. Upravo su ovi ljudi u Ivendon unosili živost i užurbanost; odnosili su ih sa sobom uveče kući i donosili ih opet ujutro, tako da je u ovom trenutku sve bilo mirno, kao da u kući nikoga nema. Teo i ja smo na našem brdu sa tihom kućom s jedne i lejom mlade trave i trakom udaljenog mora s druge strane mogli biti sami na vrhu sveta.

Teo je prestala da peva svojoj zbirci insekata i pozvala: „Džonatane?“

Lice joj je lebdelo iznad cveća, mahala mi je jednom rukom. Nos joj je već bio crven od jutarnjeg sunca.

„Džonatane?“, upitala je. „Misliš li da je pčelama vruće? Zbog sveg onog krzna?“

Kada sam shvatio da mi pruža pčelu na ruci da bih mogao da je pogledam, ona se već zujeći besno zgrčila i ubola je. Na trenutak je jurila u mene, otvorenih usta i podignutog prsta kao da drži govor. Tada se uhvatila za ruku i zaplakala.

Vukao sam je nazad u kuću da pronađemo Alisiju, koja se probudila i sada sedela u hladovini u dnevnoj sobi i čitala neki časopis. Plava kosa joj je bila gotovo bezbojna u iznenadnoj tmimi, a oči poput kapi kiše, hladne i mutne. Pogledala nas je beživotno iznenađeno kada smo utrčali, a Teo je držeći prst pred sobom, kao da ga je zahvatio plamen, gotovo nemo plakala i dahtala.

„Šta to, zaboga, vas dvoje radite?“, upitala je Alisija.

„Pčela je ubola Teo“, objasnio sam. Teo je podigla prst, a Alisija ga je nevoljno pogledala.

* Moric K. Ešer – poznati holandski slikar i grafičar. (Prim. lekt.)

„O, bože... gospođice Blek!“, pozvala je. „Gospođice Blek! Kako strašno.“ Gospođica Blek se nije pojavila, ali smo u kuhinji otkrili tek pristi-glu gospođu Vilijams, koja je baš u tom trenutku prebacivala lazanje iz fabričkog pakovanja u posudu za pečenje. Poskočila je kada nas je ugledala i stavila ruku preko srca.

„Vas dvoje ćete me jednog dana ubiti“, rekla je. „Ni reči majci o ovome. Premda ne znam kako ljudi očekuju da sve uradim. Misle da sam prokleta superžena ili tako nešto. Imam i ja svojih problema, bogami imam.“ Zastala je i primetila da je Teo uznemirena. „Šta je s tobom, lutkice?“

Teo je ponovo podigla prst i gospođa Vilijams ga je zadovoljno pogledala kao da nas je već upozorila da se pazimo pčela i sada se pokazalo da je bila u pravu. Ovaj njen izraz mi je bio poznat: pojavljivao joj se na licu prilikom skoro svake nezgode u kući.

„To je“, rekla je, „gadan ubod. Potreban nam je sok od limuna. Ili sirće. Neutrališe peckanje.“

Pošli smo za njom do frižidera, gde je pronašla sirće s limunom i počela da poliva Tein prst dok ova nije prestala da plače i zavrištala.

„Ili je to za ubod ose?“, rekla je gospođa Vilijams. „Ne sećam se šta je za pčele.“

Kada smo isprali Tein prst i stavili joj oblog, nastavili smo da se motamo po kuhinji dok je gospođa Vilijams palila cigaretu. Imala je upaljač u obliku matadora i rekla nam je da joj ga je doneo njen sin, Garet, kada se vratio sa odmora. Dozvolila nam je da pritiskamo stopala matadora da bi mu se na vrhu glave pojavio plamen i dala nam je ekstra snažne mentol bombone. Potom je ponovo sela i podigla noge na hoklicu i nastavila zamišljeno da puši. Gospođa Vilijams je imala pedesetak godina i bila je niska, okrugla žena sa jarkožutom iskrzanom kosom, koja je izgledala veštački. Imala je decu, koliko ih je bilo ostalo je neutvrđeno, i mnoštvo rođaka o kojima nam je pričala na isti način na koji je pričala i o likovima iz sapunica, tako da je bilo nemoguće proceniti ko je bio stvaran, a ko fiktivan lik. „Ma šta rekli o Garetu, on pazi na svoju majku“, rekla je. „Problem su napravili oni... oni *pravni zastupnici*.“

Teo je sedela za šankom nabranog lica.

„Da li te prst još uvek boli?“, upitao sam je.

Odmahnula je glavom, a potom opet zaplakala. „Zašto se pčela naljutila na mene?“

„Nije se ona naljutila na *tebe*“, rekao sam oprezno, svestan da će se Teo još više uznemiriti ako joj kažem da je uplašila pčelu i da ću onda morati da se igram sam.

„Da li je bila ljuta zato što joj je bilo vruće?“, upitala je Teo. „Zbog krzna?“

„Jeste“, rekao sam. „Pretpostavljam da je to u pitanju. Želiš li da opet izađemo napolje?“

Teo je još snažnije zaplakala. „Sirota pčela“, jecala je. „Zašto ima toliko krzna?“

Palo mi je na pamet da joj kažem da je ta pčela sada svakako mrtva jer je ostala bez žaoke, ali sam odlučio da to ne učinim. „Želiš li da idemo napolje da se igramo?“, upitao sam je ponovo.

„Bolje da se zasad igrate unutra, s obzirom na tu opekotinu od sunca“, rekla je gospođa Vilijams Teo, a dim joj se podizao oko lica kao da je nekakva drevna proročica. „A ti – pazi na sestru. Kako si samo mogao da dozvoliš da je pčela tako ubode!“

Ovo je bilo toliko nepravično da sam rešio da je ne udostojim odgovora, što je bila kazna koju gospođa Vilijams, koja je već uključila televizor i prebacila na svoju omiljenu emisiju i počela da upija njene svadljive zvuke glave nagnute na jednu stranu poput kanarinca, nije ni primetila. „Nemoj mi reći da je *ona* ubica!“, povikala je.

„Hajde, Teo. Možemo da se igramo u biblioteci“, rekao sam uzimajući još jednu bombonu.

Dok smo izlazili, gospođa Vilijams je rekla: „U porodici moramo da vodimo računa jedni o drugima“, premda nisam mogao da procenim da li je ovo rekla meni ili je komentarisala nešto na televiziji.

U biblioteci u Ivendonu Teo i ja smo gomilali knjige i pravili zamkove od kože ili gurali police u nadi da ćemo otkriti magičnu policu koja vodi u mračni tajni prolaz u kom ćemo pronaći pretke. Nekada su dostojanstveno posmatrali stepenište, ali ih je neko (Iv), u nekom davnashnjem činu nepoštovanja, prognao u biblioteku gde nije baš bilo dovoljno mesta, pa su portreti mrtvih Beneta bili zbijeni na zidovima tako da su oni koji su najduže bili mrtvi stajali pored vrata, a moji prababa i pradeda su završili u nekom od ćoškova.

Gospođica Blek nam je pokazala portrete našeg pradede Džordža i njegove supruge Luize Benet. Rekla nam je da je Džordž bio poznati arheolog i da je otkrio hramove Maja u kišnim šumama Hondurasa i da je sahranjen u Vestminsterskoj opatiji. „Samo veoma važne ljude tamo sahranjaju“, rekla je uspevši da nam da do znanja da je Džordžov najveći uspeh bio to što je dobio najekskluzivnije grobno mesto u Londonu. Isto tako je jedino čega je gospođica Blek mogla da se seti u vezi sa Luizom Benet bilo da je umrla pre nego što je napunila tridesetu. „Bila je baš bolešljiva žena“, rekla je sa neodobravanjem.

Luiza Benet je na portretu izgledala kao da oseća nekakvu blagu krivicu; možda zbog toga što je bila bolešljiva. Sedela je veoma uspravno, ali je izgledala oprezno, kao da nije sigurna da ima pravo da bude ovekovčena na platnu. Pored nje je stajao Džordž, jedne ruke položene na dragim kamenjem ukrašenu lobanju. Imao je četvrtasto lice s brkovima, otvorene, plave oči i prodoran pogled. Izgledao je nestrpljivo.

Ponekad nam je gospođa Vilijams pričala raznovrsne priče o našoj porodici. Pričala nam je kako je ser Džejms Benet, Džordžov otac, spiskao sav porodični novac, opijao se i opijao dok mu roditelji nisu svi snuli od razočaranja, a potom je i sam umro, nakon što je pijan pao s konja na kom je zbog opklade preskakao ogradu. Ali – dodala je – ser Džejms je imao meko srce. Nije mu bilo ispod časti da sedi i razgovara sa lokalnim stanovništvom u pabu, što je bilo nešto što Džordž nikada nije radio. A bila je tu i priča o tome kako je Luiza bila kćerka nekoga ko je pravio olovke („Vidite, oženio se njom zbog novca.“). Objasnila je da je Džordž ponovo zaradio sav spiskani porodični novac, i još i više („više novca nego što je bilo pravo“), ali da je i njega zadesila ista zla porodična kob.

„Na onom stepeništu tamo“, rekla je gospođa Vilijams pokazujući glavom mermerom popločano predvorje sa dva istovetna stuba i zavojitim stepeništem, koje se račvalo poput usta džinovske davno okamenjene zmije sa kamenim zubima i račvastim kamenim jezikom. „E sad, jednog dana – nemoj da si ovo rekao sestri i uznemirio je – jednog dana se, mora biti, sapleo kada je silazio i to je bilo to, strmoglavio se. Nema tu zaustavljanja. Staneš kada stigneš do podnožja. A šta misliš da se desilo tvom dedi?“

„Šta mu se desilo?“

Gospođa Vilijams je zastala da zapali cigaretu. Znala je kako da razvuče priču kada je to želela.

„Umro je, eto šta mu se desilo“, rekla je. „Našli su ga mrtvog u dnu stepeništa.“

Najlepši od svih porodičnih portreta stajao je odvojeno od portreta ostalih Beneta, jer je bio jedini portret osobe koja je još uvek bila živa: unuke ser Džejmsa, kćeri Džordža i Luize Benet, Alisijine majke, a naše bake, Iv Entoni.

Visio je u trpezariji, a ona je pomno i blagonaklono s njega posmatrala trpezu, lepa poput Snežane sa crnom kosom i bledom kožom, očiju suženih i zaoštrenih poput strela. Haljina joj je bila toliko jarko, krvavo crvena da sam se, premda sam odrastao pod tim portretom, uvek trzao od šoka kad god bih ušao u trpezariju.

Iv je bila vlasnik Ivendona, premda je ni Teo ni ja, a živeli smo ovde otkako pamtimo, nikada nismo sreli. Nasledila je imanje nakon očeve smrti, ali je otišla u Ameriku i prošlo je više od dvadeset godina pre nego što se vratila, nakon što joj se i drugi brak raspao. Zatekla je kuću prepunu miševa i buđi, rekla je gospođica Blek; gotovo sve je moralo da se baci, crvotočne podne daske su spaljene, vlažni malter sastrugan je sa zidova. Sve što je ostalo bila je kuća bez podova i prozora, nalik na skelet. A tada je mahnula svojim čarobnim štapićem prepunim novca i kuća se pretvorila u palatu, ispunjenu blagom iz bajki. Jutarnji salon ukrasila je crvenom svilom, turskim ćilimima, pravim zlatom pozlaćenim figurama dvaju slonova, veličine nemačkih doga, iz Indije (koje joj je poklonio neki opčinjeni radža). Dnevna soba s lusterom bila je krem boje i puna vaza sa ljiljanima i ružama, a fotelje presvučene damastom boje slonovače gnezdile su se u skupinama poput golubica. Neupotrebljivu biblioteku ispunila je zastakljenim policama s knjigama, a u trpezariji je stavila dugački sto od orahovine sa veličanstvenim stolicama.

Potom je, svega nekoliko godina kasnije, ponovo otišla; u Ameriku ju je vratio neodoljivi zov međunarodnog poslovanja i ona je svoje odaje zaključala dok se ponovo ne vrati da se nastani u njima. Činilo se da niko ne veruje da će taj dan doći. Gospođica Blek je rekla da je malo verovatno da bi Iv želela da živi usred Velsa. („Usred Velsa“, izgovorila